

Az ezredforduló környéki években, amikor még tényleg „fiatalok” voltunk, a Nagyhéten rendre összegyűltünk lelkigyakorlatozni Bulányi Gyurka bácsinál, Óbudaváron. A csodálatos Teri néni gondoskodott róla, hogy a szigorú böjt mellett ne haljunk éhen (mindenkinek aprólékosan, „gyomor-gyomor” alapon porciózta ki az étket), Gyurka bácsi pedig felhívta a figyelmünket arra, hogy a lelki fejlődéshez fizikai aktivitásra is szükség van, ezért Nagypéntek délelőttjén tavaszi munkálatok zajlottak az óbudavári kertben: volt metszés, kapálás, ágaprítás, ásás, és így tovább. „Kedvencünk” azonban a trágyázás volt, mert ennek nyersanyagát a pottyantós kerti budi éves termése adta: ezt talicskába lapátoltuk/ csurgattuk, és fánglival adagoltuk a szőlőtőkék vagy más növényi célpontok gyökeréhez.

Könnyen kitalálható, *milyen ügynek* neveztük, ha a matéria valakinek a cipőjére, nadrádjára fröccsent. A Nagypéntek egyik fontos tanulságává vált, hogy a búzaszemhez hasonlóan (vö. Jn 12,24) időnként másnak is földre kell hullnia, hogy később bőséges legyen a termés!

Délután a jéghideg templomban tartott nagypénteki csonka mise szertartásának egyik lelki csúcspontja mindig a János-passió felolvasása volt. Beosztottuk, hogy ki lesz a narrátor, ki lesz Jézus, Júdás, Péter, Pilátus, a katonák, el az utolsó szolgálóig. Az évek során olyan sokszor előadtuk, hogy máig is szinte kívülről tudom minden sorát. A szöveg sok súlyos, nehéz mondatából most csak egyet emelek ki, Pilátus kifakadását: „Mi az igazság?” (Jn 18,38) Legalább kétféleképpen lehet hangsúlyozni, és ennek megfelelően Pilátus kérdése lehet őszintén kíváncsi, vagy éppen cinikus-gunyoros. Alighanem az utóbbi az autentikus, de éppen ezért jó volna, ha a mi életünkben inkább az előbbi hangsúllyal kerülne elő ez a mondat – legyen szó bármilyen szöveg-összefüggésről. Az igazság keresését lehet relativizálni, lehet lesajnálni, vagy akár nevetségessé is tenni, de hiszem, hogy ezek egyike sem Jézus szándéka szerint való.

Este virrasztás keretében a közösbbe tett kérdő mondatokat beszéltük meg, a legfiatalabbtól kezdve a hozzászólást, egészen Gyurka bácsiig. Egy alkalom volt csupán, amikor Gyurka bácsi kilenc óra tájban magunkra hagyott minket, hogy magunkban virrasszunk: 2001 Nagypéntekén élő tévéfelvételre szállították őt Óbudavárról Budapestre, ahol egy gyilkosságért egykor halálra ítélt férfival beszélgetett. Most visszaneztem ezt a réges-régi felvételt (akit érdekel, annak szívesen elküldöm), amelyen Gyurka bácsi a legfurcsább kérdésekre is tudott önazonos módon, máig is aktuális szavakkal szólni a Nagypéntek üzenetéről. A hatalmasok újra meg újra kiakolbólják az életből azt, aki Isten egyszerű üzenetét közvetíti: nem az a világnak rendje, hogy meggyilkoljuk egymást!

Mikor értjük meg végre, hogy nincs törvényes és törvénytelen emberölés? Egyetlen ember meggyilkolása sem lehet a Mennyei Atya akaratával egyező, még az Emberfia keresztre feszítése sem...

Bajnok Dániel, Budapest